

Sygn. akt: I C 704/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2023r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Klek
Protokolant:	Sekretarz sądowy Agnieszka Piskorz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2023 r. w K.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w T.

przeciwko C. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego C. W. na rzecz powoda (...) z siedzibą w T. kwotę 1 441,76 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści jeden złotych i siedemdziesiąt sześć groszy) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 29.10.2019 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego C. W. na rzecz powoda (...) z siedzibą w T. kwotę 387 (trzysta osiemdziesiąt siedem) zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 704/22

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w T. w dniu 30.06.2022 r. wniósł pozew przeciwko pozwanemu C. W. wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 1459,75 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29.10.2019 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania z uwzględnieniem opłaty skarbowej za pełnomocnictwo oraz kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż pozwany zawarł w dniu 05.02.2019 r. z wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki nr (...) i otrzymał na jej podstawie kwotę 2 500 zł. Pozwany zobowiązany był do zwrotu kwoty otrzymanej pożyczki powiększonej o prowizję za udzielenie pożyczki, która wynosiła 351,35 zł. Wobec niemożności dokonania przez pozwanego spłaty w uzgodnionym pierwotnie terminie, na mocy poczynionych przez strony ustaleń pozwany zgodził się zwrócić kwotę 3 403,54 w uzgodnionych przez strony okresach rozliczeniowych, dla których ostateczny termin spłaty całości zobowiązania upływał 25.09.2019 r. Wobec braku terminowej spłaty wierzyciel pierwotny rozpoczął naliczanie odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 26.09.2019 r. od kwoty 3 403,54 zł. Pozwany dokonał częściowej spłaty, wobec czego stan zadłużenia na dzień wniesienia pozwu

wynosi 1 459,75 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29.10.2019 r. do dnia zapłaty. Wierzytelność została zbyta przez wierzyciela pierwotnego na rzecz powoda.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 lipca 2022 r. Sąd zasądził na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę oraz kwotę 297 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Pozwany wniósł sprzeciw zaskarżając powyższy nakaz w całości. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości z uwagi na oczywistą bezzasadność powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej przewidzianej przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej, zarówno biernej jak i czynnej oraz zarzut braku udowodnienia roszczenia. Z daleko idącej ostrożności procesowej pozwany podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwany oświadczył, iż zaprzecza wszystkim okolicznościom przytoczonym w pozwie, poza wyraźnie przyznanymi, jak również kwestionuje swoją odpowiedzialność co do zasady jak i co do wysokości. W szczególności pozwany zaprzeczył, aby była dla niego wiążąca umowa pożyczki nr (...) z dnia 5 lutego 2019 r. Pozwany zaprzeczył, aby wyrażał zgodę na zawiązanie takiego stosunku na odległość oraz aby został mu doręczony trwały nośnik zawierający zapis kontraktu przedstawionego w wydruku umowy pożyczki. Jednocześnie z daleko posuniętej ostrożności pozwany zakwestionował, by powód nabył wierzytelność z wyżej wskazanej umowy pożyczki. Pozwany podniósł, iż powód nie wykazał, że posiada legitymację procesową czynną. Powód przedłożył jedynie oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności z dnia 20 sierpnia 2020 r. złożone przez (...) sp. z o.o., które zdaniem pozwanego nie stanowi wystarczającego dowodu na przeniesienie wierzytelności. Powód, zdaniem pozwanego, nie wykazał także legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanego. Powód wywodzi swoje roszczenie z dokumentu zatytułowanego Umowa pożyczki nr (...) z dnia 5 lutego 2019 r. wraz ze zmieniającym je Porozumieniem. Pod dokumentem tym nie znajdują się jakiegokolwiek podpisy. Wobec czego dokument ten nie wypełnia znamion określonych w art. 78 kc. Pozwany zaprzeczył, aby składał wniosek o zawarcie kontraktu na odległość. Pozwany podnosząc zarzut nieudowodnienia roszczenia wskazał, iż powód nie wykazał, jakoby pozwany i (...) Spółka z o.o. zawiązały węzeł prawny wynikający z umowy pożyczki nr (...) z dnia 5 lutego 2019 r. oraz z Porozumienia. Pozwany podniósł, iż klauzule umowne zawarte w umowie pożyczki, a odnoszące się do pozaodsetkowych kosztów kredytu należy kwalifikować jako niedozwolone, co pozwany odniósł do prowizji określonej w umowie za udzielenie pożyczki oraz prowizji wynikającej z porozumienia. Powód nie przeprowadził również weryfikacji zdolności kredytowej pozwanego.

Powód w piśmie procesowym z dnia 23.08.2022 r. (k. 46-48) oraz z dnia 21.12.2022 r. podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie.

Na skutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym utracił moc, a sprawa podlegała rozpoznaniu na zasadach ogólnych.

Sąd ustalił co następuje :

W dniu 05.02.2019 r. pozwany C. W. zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. za pomocą Internetu umowę pożyczki nr (...), na podstawie której została pozwanemu udzielona pożyczka w kwocie 2 500 zł. Zgodnie z umową prowizja od udzielonej pożyczki wynosiła 341,08 zł, całkowity koszt pożyczki 351,35 zł, a całkowita kwota do spłaty przez pożyczkobiorcę 2851,35 zł. Okres trwania pożyczki wynosił 30 dni. Kwota pożyczki 2 500 zł została przelana na rachunek bankowy pozwanego w dniu 06.02.2019 r.

(dowód : umowa pożyczki k. , potwierdzenie przelewu pożyczki k. 8-10 , potwierdzenie rejestracji k. 13v , potwierdzenie wypłaty pożyczki k. 14v)

Pozwany nie dokonał spłaty pożyczki w określonym w umowie terminie. W dniu 02.04.2019 r. pozwany dokonał wpłaty 700 zł na poczet spłaty umowy pożyczki nr (...). W dniu 25.04.2019 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a

pozwany C. W. za pomocą Internetu zostało zawarte porozumienie do umowy pożyczki nr (...) z dnia 05.02.2019 r. Na mocy porozumienia pożyczkodawca umożliwił wydłużenie terminu spłaty wymagalnych należności wynikających z umowy pożyczki oraz ich spłatę w okresach rozliczeniowych na warunkach określonych w porozumieniu. Zgodnie z porozumieniem kwota kapitału (całkowita kwota pożyczki) wynosiła 2 170,48 zł, koszty związane z porozumieniem 552,19 zł, w tym prowizja z tytułu porozumienia 491,34 zł, odsetki kapitałowe z tytułu Porozumienia 60,85 zł, wymagalne niespłacone odsetki za opóźnienie 19,09 zł, suma do zapłaty 2 741,76 zł.

(dowód : potwierdzenie przelewu z dnia 02.04.2019 r. , porozumienie k. 11-12)

Po zawarciu porozumienia pozwany na poczet spłaty pożyczki dokonał wpłat :

- 500 zł w dniu 26.07.2019 r. ,

- 300 zł w dniu 26.08.2019 r. ,

- 200 zł w dniu 27.09.2019 r.,

- 300 zł w dniu 28.10 2019 r.

(dowód : potwierdzenia przelewów k. 16v -19v)

Powód nabył wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki nr (...) od wierzyciela pierwotnego (...) Sp. z o.o.

(dowód : potwierdzenie transakcji kredytowego instrumentu pochodnego nr 3/IL/2019 r. , zawiadomienie o zdarzeniu kredytowym nr 3/IL/2019 r., zawiadomienie o rozliczeniu z fizyczną dostawą nr 3/IL/2019 r. wraz z załącznikami k. 49- 55, oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności z dnia 25.08.2020 r. k. 20)

Sąd zważył, co następuje :

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części .

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dowodów , w tym w szczególności wydruku umowy pożyczki , wydruku porozumienia z dnia 25.04.2019 r., potwierdzenia przelewu kwoty pożyczki, potwierdzenia przelewu rejestracyjnego, potwierdzenia wpłat na poczet spłaty pożyczki oraz potwierdzenia transakcji kredytowego instrumentu pochodnego nr 3/IL/2019 r. , zawiadomienia o zdarzeniu kredytowym nr 3/IL/2019 r., zawiadomienia o rozliczeniu z fizyczną dostawą nr 3/IL/2019 r. wraz z załącznikami (k. 49- 55) i oświadczenia o przeniesieniu wierzytelności z dnia 25.08.2020 r. (k.20), które Sąd uznał za wiarygodne . Wskazać należy, iż wydruki komputerowe i kserokopie dokumentów mogą być uznane za dowód innego rodzaju niż dowód z dokumentu na mocy art. 308 kpc .

Pozwany kwestionował zawarcie umowy pożyczki, legitymacji czynną po stronie powoda jak też bierną po stronie pozwanego. Zarzuty te nie zasługiwały na uwzględnienie .

Sąd nie podzielił zarzutu pozwanego w zakresie braku legitymacji czynnej po stronie powoda.

Zgodnie z treścią art. 509§ 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie do § 2 art. 509 kc wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Powód na potwierdzenie nabycia dochodzonej pozwem wierzytelności wobec pozwanego od wierzyciela pierwotnego przedłożył potwierdzenie transakcji kredytowego instrumentu pochodnego nr 3/IL/2019 r. , zawiadomienie o zdarzeniu kredytowym nr 3/IL/2019 r., zawiadomienie o rozliczeniu z fizyczną dostawą nr 3/IL/2019 r. wraz z załącznikami (k. 49- 55) i oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności z dnia 25.08.2020 r. złożone przez (...) Spółka

z o.o. (k. 20). W konsekwencji powód wykazał, iż nabył dochodzoną pozewm wierzytelność i jako nabywca tej wierzytelności jest uprawniony do dochodzenia od pozwanego należności wynikającej z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym.

Kolejny zarzut pozwanego – braku legitymacji biernej po stronie pozwanego również nie zasługiwał na uwzględnienie. Zarzut ten łączy się z zarzutem braku udowodnienia roszczenia i wynikał z kwestionowania przez pozwanego faktu zawarcia z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki wskazanej w pozwie.

W niniejszej sprawie zastosowanie do zawartej przez pozwanego umowy pożyczki (kredytu konsumenckiego) mają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, która dopuszcza zawieranie umowy o kredyt konsumencki (w tym umowy pożyczki) za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to taka umowa, która spełnia warunki przewidziane w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta . Jest to zatem umowa, którą kredytodawca zawiera z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy łącznie.

Przepis art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim określa wymogi formalne umowy o kredyt konsumencki. Umowa taka powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Wymóg wprowadzony w tym przepisie może być odczytywany przede wszystkim przez pryzmat art. 78 kc jako wskazanie na zwykłą formę pisemną. Oznacza to, że – przynajmniej prima facie – wymóg wprowadzony w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim może być odczytywany jako zastrzeżenie zwykłej formy pisemnej, rozumianej zgodnie z art. 78 kc. W literaturze silnie reprezentowane jest jednak stanowisko o konieczności interpretowania art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w sposób szerszy, niż wynikałoby to z tradycyjnego utożsamienia "formy pisemnej" z art. 78 kc. Rozstrzygającym argumentem w tym zakresie pozostaje treść art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23.4.2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.Urz. UE L Nr 133 z 22.5.2008 r., s. 66 ze zm.), zastrzegająca dla umowy kredytu, alternatywnie, zwykłą formę pisemną lub posłużenie się innym trwałym nośnikiem. Biorąc pod uwagę całkowity charakter harmonizacji oraz brak pozostawienia ustawodawcy krajowemu opcji implementacyjnej, wykładnia art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim powinna być dokonywana zgodnie ze źródłową dla niej regulacją prawa unijnego, a w konsekwencji konieczne jest odczytanie zastrzeżonego w niej wymogu pisemności w sposób rozszerzający (por. Komentarz do ustawy o kredycie konsumenckim red. Osajda 2018, wyd. 2)

Wymaganie, jakie wynika z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, trzeba interpretować przede wszystkim jako nakaz – skierowany do kredytodawcy – sporządzenia dokumentu obejmującego treść oświadczeń woli złożonych przez kredytodawcę oraz konsumenta i utrwalenia tego dokumentu w odpowiedniej formie. Wykładnia językowa art. 29 ust. 1 w/w ustawy sugeruje, że minimalną formą umowy o kredyt konsumencki jest forma pisemna, chyba że przepisy odrębne przewidują inną formę szczególną. Istotne argumenty przemawiają jednak za stanowiskiem, aby – oprócz formy pisemnej – dopuścić formę „trwałego nośnika" (zdefiniowanego w art. 5 pkt 17w/w ustawy). W szczególności przekonuje o tym wykładnia prounijna. Art. 10 ust. 1 dyrektywy (...) jednoznacznie stanowi, że umowy sporządza się w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku. Ponadto stanowisko to wspiera wykładnia celowościowa. Aby zapewnić odpowiednią ochronę interesom konsumenta nie jest konieczna wyłącznie forma pisemna. Do ochrony takiej wystarczy zastosowanie trwałego nośnika. Wykładnia ta uwzględnia aktualne uwarunkowania społeczno-gospodarcze, które wynikają z postępu technicznego oraz potrzeb gospodarki elektronicznej, w szczególności odnośnie do umów zawieranych na odległość (por. Tomasz Czech Komentarz do art.29 ustawy o kredycie konsumenckim).

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty należy uznać, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej (z własnoręcznymi podpisami), jak i na innym trwałym nośniku. W myśl powyższej interpretacji – nie jest konieczne opatrzenie dokumentu umowy przez strony własnoręcznym podpisem albo podpisem elektronicznym. Forma, jakiej wymaga art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (z uwzględnieniem wykładni prounijnej oraz

celowościowej), jest zachowana również wtedy, gdy treść oświadczeń woli spisano na dokumencie papierowym, ale nie zamieszczono pod nim własnoręcznych podpisów albo umieszczono faksymile lub innego rodzaju podpis powielony mechanicznie. Stosownie do prounijnego oraz celowościowego kierunku interpretacji komentowanego przepisu dopuszczalne są różnorodne sposoby dochowania wymaganej formy przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki. Sposobem takim może być m.in. złożenie oświadczeń woli przez strony za pomocą środków porozumiewania się na odległość (np. telefonu, poczty elektronicznej), a następnie spisanie postanowień umowy na papierowym dokumencie (np. w postaci wydruku komputerowego), bez własnoręcznych podpisów.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, dzieląc powyższą argumentację, w ocenie Sądu, powód wykazał iż w niniejszej sprawie spełnił wymóg zawarcia umowy o kredyt konsumencki w formie pisemnej. Brak własnoręcznych podpisów stron pod przedłożoną przez powoda umową pożyczki (kredytu konsumenckiego) z dnia 05.02.2019 r. nie uchybia wymogom określonym w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie zachowania formy pisemnej.

Istotnym jest w niniejszej sprawie czy spisanie postanowień wskazanej przez powoda umowy poprzedzone zostało złożeniem przez strony oświadczeń woli zgodnych ze sporządzonym wydrukiem umowy pożyczki za pomocą środków porozumiewania się na odległość w tym w szczególności czy pozwany wyraził wolę zawarcia przedmiotowej umowy.

W ocenie Sądu ustalenie faktu zawarcia przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki kwoty 2 500 zł w dniu 05.02.2019 r. możliwe jest w oparciu o przedstawione przez powoda dowody w drodze domniemania faktycznego. Zgodnie z treścią art. 231 kpc Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów.

W niniejszej sprawie ustalenie dokonania przez pozwanego przelewu rejestracyjnego w dniu 07.07.2014 r. r. w kwocie 0,01 zł (k. 13v) potwierdza fakt, że pozwany posiadał konto na stronie internetowej wierzyciela pierwotnego (...), za pomocą której zawierane były umowy pożyczki. Następnie fakt dokonania przez pożyczkodawcę przelewu kwoty pożyczki w wysokości 2 500 zł w dniu 06.02.2019 r. na konto pozwanego (k. 14v) ze wskazaniem numeru pożyczki (...) oraz dokonywanie przez pozwanego wpłat z tytułu spłaty pożyczki o numerze (...) (k. 15v-19v) pozwala w sposób nie budzący wątpliwości ustalić fakt zawarcia przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki (kredytu konsumenckiego) z dnia 06.02.2019 r. a także porozumienia z dnia 25.04.2019 r. Pozwany nie kwestionował, aby otrzymał od wierzyciela pierwotnego kwotę 2500 zł, ani też, aby konto na które dokonano przelewu tej kwoty należało do niego.

Wskazać należy, iż pozwany był dwukrotnie wzywany na rozprawę do osobistego stawiennictwa celem przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron na fakt zawarcia wskazanej w pozwie umowy pożyczki pod rygorem negatywnych skutków prawnych. Pozwany nie stawiał się na rozprawie bez usprawiedliwienia. Zachowanie pozwanego należy ocenić jako odmowę przedstawienia dowodu.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Stosownie do treści § 2 przywołanego przepisu Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu.

Zgodnie z powyższym na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału sąd ocenia również negatywne zachowania stron, utrudniające lub uniemożliwiające przeprowadzenie dowodów w toku postępowania. Dotyczy to również sytuacji, w których strona odmawia przeprowadzenia dowodu wbrew postanowieniu sądu (np. poddanie się oględzinom, przedstawienie dokumentu, itp.) (zob. wyr. SN z 21.12.2004 r. I CK 473/04, L.; wyr. SN z 14.2.1996 r., II CRN 197/95, L.). W oparciu o wprowadzone w art. 233 § 2 KPC unormowanie, sąd orzekający może uznać za nieudowodnione twierdzenie tej strony, która odmówiła przedstawienia dowodu lub stawiała przeszkody w jego przeprowadzeniu, bądź też przyjmując za prawdziwe twierdzenia strony przeciwnej (wyr. SN z 6.2.1975 r., II CR 844/74, L.).

W konsekwencji Sąd uznał, iż powód przedkładając wydruki komputerowe umowy pożyczki z dnia 05.02.2019 r., porozumienia z dnia 25.04.2019 r., potwierdzenia przelewu rejestracyjnego, potwierdzenia przelewu kwoty pożyczki, potwierdzenia przelewu wpłat pozwanego udowodnił zawarcie przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki oraz porozumienia do niej na odległość oraz wykonanie umowy pożyczki przez wierzyciela pierwotnego.

Mając powyższe okoliczności na względzie zarzuty pozwanego kwestionujące zawarcie umowy pożyczki (kredytu konsumenckiego) wskazanej w pozwie jak też porozumienia do tej umowy uznać należy za chybione. Powód wykazał przedstawionymi wyżej dowodami, iż wierzyciel pierwotny udzielił w związku z zawarciem umowy kredytu konsumenckiego z dnia 05.02.2019 r. pozwanemu pożyczki w kwocie 2 500 zł, wobec czego pozwany był zobowiązany do zwrotu kwoty pożyczki na warunkach określonych w umowie i porozumieniu do tej umowy.

Sąd nie uwzględnił także zarzutu pozwanego w zakresie abuzywności postanowień umowy określających prowizję należną pożyczkodawcy w związku z udzieleniem pozwanemu pożyczki.

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Stosownie do treści art. 385¹ § 2 kc jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. § 3 cytowanego przepisu stanowi natomiast, iż niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pozwany miał przymiot konsumenta. Odnosząc się do pojęcia „główne świadczenia stron” wskazać należy, iż pojęcie to należy rozumieć wąsko i odnieść do essentialia negotii umowy, a więc takich jej elementów konstrukcyjnych, bez których uzgodnienia nie doszłoby do zawarcia umowy pożyczki. Chodzi więc o klauzule regulujące świadczenia typowe dla danego stosunku prawnego, stanowiące te jego elementy, które konstytuują istotę danego porozumienia. Mając na względzie treść art. 720§1 kc stwierdzić należy, iż prowizja od pożyczki nie jest świadczeniem głównym stron umowy pożyczki.

W ocenie Sądu zapisy umowy nakładające na pozwanego obowiązek zapłaty opłaty dodatkowej - prowizji w kwocie 341,08 zł oraz zapisy porozumienia do umowy pożyczki nakładające na pozwanego obowiązek zapłaty opłaty dodatkowej - prowizji z tytułu porozumienia w kwocie 491,34 zł nie zostały z pozwanym uzgodnione indywidualnie. Zgodnie z treścią art. 385¹ § 3 kc niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. Wskazać przy tym należy, iż stosownie do treści art. 385¹ § 4 kc ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Kolejnym warunkiem uznania za abuzywne danego postanowienia umownego w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc jest kształtowanie przez sporne postanowienie umowne praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, przy czym na skutek tej sprzeczności musi dojść do rażącego naruszenia jego interesów. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż istotą dobrego obyczaju jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka, sprzeczne z obyczajami będą więc takie działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezinformacji, wykorzystania naiwności lub niewiedzy klienta. Natomiast termin „interesy konsumenta” należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, ale również przy uwzględnieniu aspektu zdrowia konsumenta i jego bliskich oraz dyskomfortu konsumenta, spowodowanego takimi czynnikami jak strata czasu, dezorganizacja życia, niewygodna, nierzetelne traktowanie, przykrości, naruszenie prywatności, doznanie zawodu, itd.

W ocenie Sądu nałożenie na pozwanego opłaty – prowizji w kwocie 341,08 zł, która wynosi 13,64% kwoty udzielonej pożyczki nie stanowi rażącego naruszenia dobrych obyczajów, rzetelności kupieckiej i uczciwości, stąd brak jest

podstaw do uznania postanowień umowy z dnia 06.02.2019 r. w zakresie ustalenia wysokości prowizji za abuzywne. Podobnie dotyczy to kosztów porozumienia – prowizji, która wynosi 22,63 % udzielonej pożyczki.

Nie zasługiwał na uwzględnienie także zarzut pozwanego – podniesiony z ostrożności procesowej - upływu terminu przedawnienia.

Zgodnie z treścią art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

W niniejszej sprawie dochodzone pozwem roszczenie związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej przez powoda oraz przez wierzyciela pierwotnego, wobec czego termin przedawnienia roszczenia wynosi 3 lata. Datą wymagalności roszczenia jest w ocenie Sądu 26.09.2019r., albowiem w dniu 25.09.2019 r. pozwany zgodnie z treścią porozumienia z dnia 25.04.2019 r. miał dokonać wpłaty ostatniej raty na poczet zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki z dnia 05.02.2019 r. Powód wniósł pozew w dniu 30 czerwca 2022 r., a więc przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia wynikającego z umowy pożyczki z dnia 05.02.2019 r., upływ terminu przedawnienia tego roszczenia przypadał na dzień 31 grudnia 2022 r.

W konsekwencji stwierdzić należy, iż powód wykazał przedstawionymi wyżej dowodami, iż wierzyciel pierwotny udzielił w związku z zawarciem umowy pożyczki z dnia 05.02.2019 r. pozwanemu pożyczki w kwocie 2 500 zł, wobec czego pozwany był zobowiązany do zwrotu – na rzecz powoda jako nabywcy wierzytelności - kwoty pożyczki wraz z prowizją i wskazanymi w umowie odsetkami oraz prowizją i odsetkami wskazanymi w porozumieniu z dnia 25.04.2019 r. do umowy pożyczki.

Sąd ustalił należną powodowi kwotę z uwzględnieniem wpłat dokonanych przez pozwanego. Pozwany po dokonaniu w dniu 2 kwietnia 2019 r. kwoty 700 zł, zawarł z wierzycielem pierwotnym porozumienie z dnia 25.04.2019 r. Na mocy tego porozumienia pozwany był zobowiązany do zwrotu powodowi kwoty 2 741,76 zł. Pozwany następnie w okresie od 26.07.2019 r. do 28.10.2019 r. dokonał wpłat na rzecz wierzyciela pierwotnego w łącznej kwocie 1 300 zł. Wobec czego do zapłaty pozostała mu kwota 1 441,76 zł.

Wskazać należy, iż Sąd wzywał powoda do przedstawienia wyliczenia należności dochodzonej pozwem określonej na kwotę 1459,75 zł, jednak powód takiego wyliczenia nie przedstawił.

W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 441,76 zł, zaś w pozostałej części powództwo oddalił jako niezasadnione.

Sąd uwzględnił żądanie pozwu co do przyznania odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od zasądzonej od pozwanego należności.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Zgodnie z treścią art. 481§ 2¹ kc maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

Powód żądał zasądzenia od kwoty dochodzonej pozwem odsetek umownych w wysokości ustawowych odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 29.10.2019 r. do dnia zapłaty. Zgodnie z treścią porozumienia do umowy łączącej pozwanego z wierzycielem pierwotnym, w przypadku braku którejkolwiek z płatności w terminie określonym w harmonogramie spłaty pożyczkodawca był uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie. Natomiast odsetki

za opóźnienie zostały określone jako odsetki maksymalnie za opóźnienie w rozumieniu art. 481§ 2¹ kc należne pożyczkodawcy w przypadku braku spłaty którejkolwiek z płatności .

Mając na uwadze, iż pozwany od dnia 29.10.2019 r. (co najmniej) pozostawał w zwłoce ze zwrotem udzielonej pożyczki i prowizji od niej oraz kosztów porozumienia żądanie powoda zasądzenia odsetek umownych w świetle wyżej powołanych przepisów zasługiwało na uwzględnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i 3 kpc, uznając , iż pozwany jako strona przegrywająca proces (powód uległ tylko co do nieznaczej części żądania) jest zobowiązany zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 387 zł , na które składa się opłata od pozwu w wysokości 100 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270 zł ustalone zgodnie z treścią §2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.